

МОЛОДІЖНИЙ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 15 серпня 1987 року № 98 (3917).

Ціна 2 коп.

ПРАВОФЛАНГОВІ ХЛІБНОЇ НИВИ

Кращі в районах

Завершуються жнива в області. Механізатори прагнуть якнайшвидше і з високою якістю впорати хлібні поля. Поряд з досвідченими не відстаючи, а подекуди й переважаючи сивочоліх ветеранів, ударно працюють молоді хлібороби.

Ось вони, молоді звияжці-комбайнери — кращі у своїх районах:

Олександр ШВЕЦЬ з радгоспу «Устимівський» Устимівського району — комбайном «Дон-1500» на площі 405 гектарів намолотив 10457 центнерів зерна.

Микола САВРАНСЬКИЙ з колгоспу імені Карла Маркса Добровіллянського району — СК-5 — 301 — 9965.

Володимир РИБАЧОК з колгоспу «Дружба» Віль-

шанського району — СК-5 — 340 — 9404.

Віктор ОКОЛИТА з радгоспу «Мар'янівський» Малодніпровського району — СК-6 — 304 — 9150.

Микола ВОРОНА з колгоспу імені 40-річчя Жовтня Петрівського району — СК-5 — 243 — 8782.

Володимир КУШНІРОВ з колгоспу імені Карла Маркса Новоукраїнського

району — СК-6 — 220 — 7971.

Микола КОМІСАРУК з колгоспу імені Кірова Ком-ланівського району — СК-5 — 203 — 7530.

Володимир НЕПОМ'Я-ШНИЙ з колгоспу імені Шевченка Голованівського району — СК-6 — 191 — 7373.

Микола ГРАБЧАК з колгоспу імені Шевченка Ульянівського району — СК-5 — 155 — 6615.

Віктор ПАСТЕРНАК з колгоспу імені Шевченка Знаменського району — СК-5 — 243 — 6547.

Олександр НАРОДОВИЙ з колгоспу «Шляхом Леніна» Гайворонського району — СК-5 — 143 — 6502.

Анатолій ЦВЕТЧЕК з колгоспу імені Щорса Долишнього району — СК-5 — 251 — 6451.

Юрій ПИСЬМАК з колгоспу «Жовтень» Новомиргородського району — СК-5 — 190 — 6267.

Іван КОЛІСНИК з колгоспу «Зоря» Онуфріївсько-

го району — СК-5 — 187 — 6152.

Микола КОЗІН з радгоспу «Третій вирішальний» Новгородківського району — СК-5 — 231 — 6100.

Олександр БУЛГАКОВ з колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Бобринського району — СК-5 — 216 — 5843.

Микола РУДЕНКО з колгоспу «Победа» Кіровоградського району — СК-5 — 219 — 5778.

Анатолій ЮРКЕВИЧ з колгоспу «Іскра» Олександрівського району — СК-5 — 175 — 5748.

Сергій КУЗЬМЕНКО з колгоспу імені Чапаєва Світловодського району — СК-5 — 225 — 5306.

Петро ОЛЬШЕВСЬКИЙ з колгоспу «Червона комуна» Новоархангельського району — СК-5 — 110 — 3252.

Олег ДМИТРОВСЬКИЙ з радгоспу-технікуму Олександрівського району — СК-5 — 173 — 5072.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

● ПЕРШИЙ КЛАС ДЛЯ ШЕСТИЛІТОК: ГРА ЧИ ВЖЕ?.. ЧОМУ З НИМИ НЕ ЗАВЖДИ ОХОЧІ «ПОГРАТИСЯ» І ПОГОВОРІТИ СЕРПОЗНО ДОРΟΣЛІ? «ВДИХ ГЛИБОКИЙ, РУКИ — ШИРШЕ» — 2 СТОР.

● ШЕ ДОВГО НЕ ВТІХАТИМУТЬ ПРИСТРАСТІ ДОВКОЛА НЕДАВНЬОГО ХУ МОСКОВСЬКОГО КІ-НОФЕСТИВАЛЮ. КІ-РОВОГРАДЦІ ТАКОЖ МАЛИ ЗМОГУ ПО-ЗНАПОМИТИСЯ З КІ-

ЛЬКОМА СТРИЧКАМИ — УЧАСНИЦЯМИ МІЖНАРОДНОГО КІ-НОФОРУМУ. ШО Ж ЗАПАМ'ЯТАЄ Т Ї С Я? «КРИЗЬ ПРИЦІЛ БА-ЗУКИ» — 3 СТОР.

● «ДІСК-ЗАЛ» ЗНА-ПОМИТЬ ЧИТАЧІВ ГА-ЗЕТИ З ЛЕНІНГРАД-СЬКОЮ РОК-ГРУПОЮ «ПОПУЛЯРНА МЕХА-НИКА» ТА ІІ КЕРІВ-НИКОМ СЕРГІЄМ КУ-РЬОХІНИМ, ПРОПО-НУЄ ПОТАТКИ ДИТЯ-ЧОГО АНСАМБЛЮ «ПРОЛІСОК» ПРО ГА-СТРАСТІ ДОВКОЛА СТРОЛЬНЕ ЛІТО І НАВІБЛИЖНІ ПЛАНИ, КОЛОНИКУ «ДИВНО, ЦІКАВО, ВСЕРІОЗ» ЦИМ РАЗОМ, ЗВИЧАЙ-НО, ІЗ МУЗИЧНИМ УХІЛОМ — 4 стор.

НАЙДРУЖНІШИЙ КОЛЕКТИВ — СІМЕЙНИЙ ПІДРЯД

ТАК ВВАЖАЮТЬ ДВІ СІМ'І З КОЛГОСПУ ІМЕНІ ЛЕНІНА КІРОВОГРАДСЬКОГО РАЙОНУ

— Є в нас тепер дві особливі сім'ї в господарстві, — розповідала мені якась при зустрічі головний економіст колгоспу імені Леніна Р. І. Чорнокінь. — Вони виступили ініціаторами, коли впроваджували сімейний підряд.

Микола Петрович Пелех з своєю дружиною Галиною Миколаївною і дітьми (а їх у сім'ї семеро) взялися доглядати на сімейному підряді 50 корів. Зубченки взялися доглядати 56 корів. І результати, як свідчать підсумки за сім місяців, відраді.

Якщо по комплексу за згаданий період надано по 1655 кілограмів молока на

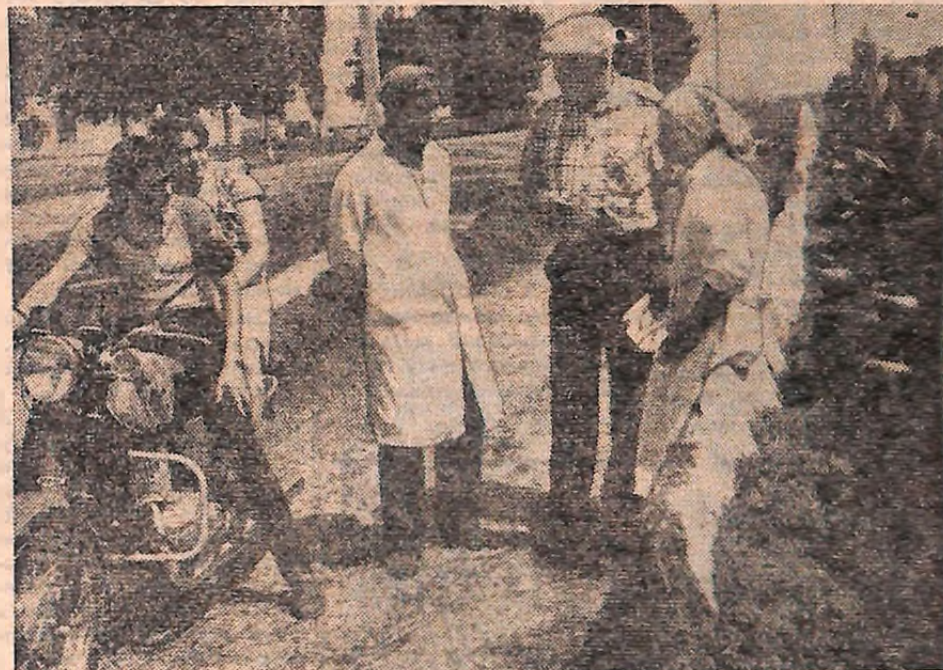
кожну фуражну корову, то Пелехи з дітьми наділи на 560 кілограмів більше. У Зубченків цей показник на 587 кілограмів вищий, ніж у середньому по комплексу.

Крім того Раїса Іванівна розповіла, що сімейний підряд не лише сприяв підвищенню продуктивності праці, а й зниженню собівартості продукції. Так, собівартість одного центнера молока на фермі за сім місяців складала 22 карбованці 83 копійки. У Зубченків вона нижча — 21 карбова-нець, а в Пелехів ще нижча — 17 карбованців 92 копійки. Цікаво, що в Зубченків, наприклад, намі-

тилася тенденція до дальшого зниження собівартості молока. Зокрема, в червні воно вже було на 13 карбованців 45 копійок дешевшим у порівнянні з попередніми місяцями. Це тому, що зменшуються затрати людино-години на виробництво одного центнера молока. В колективах інтенсивної праці, як ми називаємо сім'ї, котрі працюють за сімейним підрядом, затрати на один центнер молока на дві людино-години менші в порівнянні з затратами по фермі. Це також підвищує продуктивність праці на 35—40 процентів.

Та це й зрозуміло, адже працюючи на сімейному підряді, обидві сім'ї відмовилися, скажімо, від послуг слюсаря, чередника, мийника посуду тощо. Уникаючи зайвих затрат, вони стараються побільше роботи взяти на себе: згідно укладеного договору їм з кожної сотні карбованців за економічних коштів виплачується 30 процентів. Тут чітко спрацював стимул матеріального заохочення. Адже в кінцевому результаті, якщо Зубченки недоють по 3500 кілограмів молока від кожної із закріплених за ними корів, то вони одержать 11490 карбованців заробітної плати, а Пелехи згідно укладеного договору одержать 9816 карбованців. Хороша прибавка до сімейного бюджету. І для колгоспу вигідно. В цілому економічний ефект від роботи двох сімей складе 21300 карбованців.

Захотілося познайомитися з цими чудовими сім'ями, особливо з їхніми дітьми. На подвір'я ферми парою коною, запряжених у безтерку, вїжджають діти Пелехів. На сидінні по

краях сидять випускники місцевої середньої школи Світлана і Володимир Пелехи, а посередині — їхня менша сестричка, шестикласниця Таня. Кіними править Світлана.

Повагом, з гідністю досвідчених трудівників молоді Пелехи беруться до роботи. Володимир і Світлана засипають корми у годівниці. Таня спритно, як уміють привчені до роботи діти, готує доїльні апарати. Потім Світлана підходить з ними до одного рядку корів. Таня — до протилежного. Володимир їде поратись до телят.

Особливо старається Таня. Маленька на зріст, вона ходить навпальнич, щоб здаватися вищою. А біленьку хустину зав'язала точнісінько так, як це роблять досвідчені доярки: бантиком назад, щоб краї не зависали перед обличчям, та щоб не заважали кіскам. Якщо треба виключити чи підключити доїльний апарат, маленькими руками чітко береться за молокопровід, забирається на годівницю, а тоді вже й дістає, щоб надіти шланг на патрубок молокопровода. На все це йде лише кілька секунд.

У вільну хвилину Таня підходить до старшої сестрички, горнеться до неї... — Де ж тато й мама? — цікавиться, завітавши на ферму.

— Поїхали в місто у невідкладній справі, — відповідає старша. — А ми їх підміняємо.

Що ж, це добре, що батьків є кому підмінити на роботі. Така взаємозамінність і передбачається сімейним підрядом.

Розмовляємо із Світла-ною. Ні, їй не нудно в селі. Якби нудьгувала, то і в місто подалася б, он воно на горизонті будинками небо підірає. Щодо відпочинку, то він в їхньому селі не менш цікавий, ніж у місті: при колгоспному будинку культури є драматичний колектив, він уже не раз виходив переможцем обласних конкурсів. Але Світлані більше до вподоби пісні і танці. Тому вона виступає у складі хореографічного колективу і жіночого вокально-інструментального ансамблю. Чи вступатиме до вузу? Ще остаточно не вирішила. Більше всього, що попрацює в колгоспі, а там — в сільськогосподарському інституті

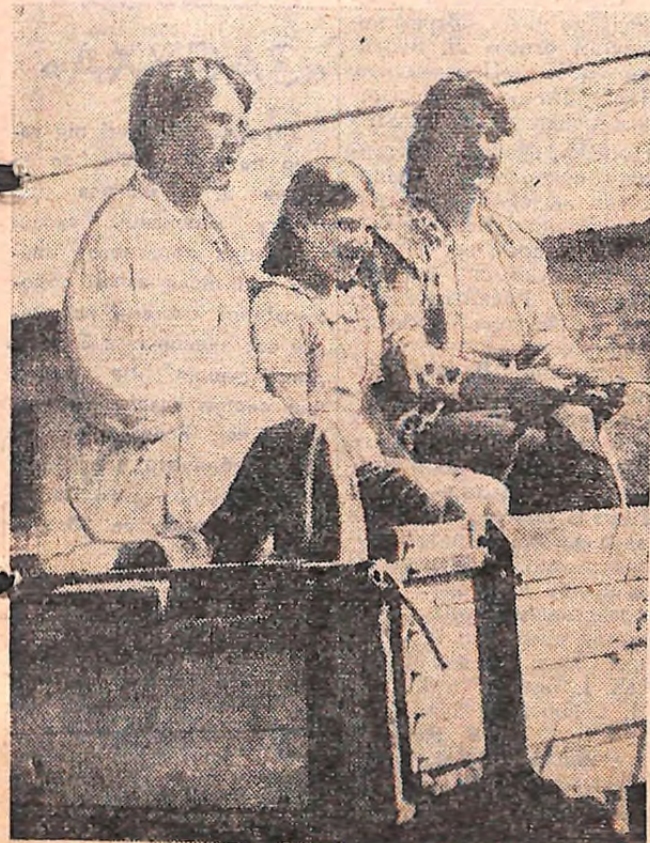
поїде поступати. В їхньому селі немало хлопців і дівчат за направленнями правління вчилися у сільськогосподарських вузах як колгоспні стипендіати. А потім повернулися в село.

Не менш цікавою була зустріч із Зубченками. Працюють вони за таким же принципом, як і Пелехи. Їхній сімейний колектив з своїми особливостями. Сам Григорій Федосійович Зубченко має зоотехнічну освіту і досвід роботи за фахом. Його дружина працює дояркою вже 23 роки. Допомогають і діти: десятикласник Вадим та восьмикласниця Оксана. Ось вони хвацько під'їхали до ферми на мотоциклі. Відразу ж включаються в роботу.

І так — щодня. Підряд сімейний — це вся сім'я. Від найстаршого до найменшого. І всі — у роботі.

М. ПИРОЖЕНКО,
Кіровоградський район.

На знімках: діти Пелехів їдуть на роботу; сім'я Зубченків бесідує з українським радянським письменником та літературознавцем Сергієм Плечинським (в центрі), який частині гості на Кіровоградщині.
Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

КІЛЬКА днів тому по дорозі додому ми з Сергієм Горкушею розмовляли про нашу комсомольську організацію. Я запитала, на що б він порадив звернути увагу активу перед звітно-виборною кампанією.

— Звичайно, на роботу штабу «Комсомольського прожектора». Хіба то діло, коли він у нас випускається зряди-годи, та ще й із запізненнями.

НЕ ЧЕКАЮЧИ ВКАЗІВОК

ПРАЦЮЄ КОМСОМОЛЬСЬКЕ БЮРО
МЕХАНОСКЛАДАЛЬНОГО ЦЕХУ № 4
ЗАВОДУ «ЧЕРВОНА ЗІРКА».

Сергій сам попросив, щоб йому на наступний період доручили очолити штаб «КІ». Що ж, хлопцям він енергійний, так думають й інші члени комсомольського бюро. Він уже пропонує налагодити співробітництво нашого механоскладального цеху із суміжними, апускати спарені номери.

— Чому ж ми будемо відповідати за прорахунки інших, — обурювався. — От проявимо принциповість та й відмовимся від браку. У «Комсомольському прожекторі» розповідатимемо про це.

За звітний період робота у нас налагодилася. Приємно, коли товариші не чекають вказівок, добросовісно виконують свої доручення. Багато хто заходить, пропонує, радить. На жаль, ще не всі. Анатолій Лузан, який очолював штаб «прожектористів», пояснював це, наприклад, зайнятістю; не брався і за холодне водо. А він же — майстер.

Майстер складальної ділянки Ігор Майсенко, навпаки, не лише сам ініціативний, але вимагає того ж від своїх підлеглих. Скажу сразу: там всі постійно дбають про підвищення професійного рівня.

В цілому ми виправили всі критичні зауваження, про які говорили на зборах рік тому. Мені як новообраному секретареві першорядно важко не було. Раніше наша первинна мала велику моральну із втрат. Вирішили на засіданні комсо-

ЖИТТЯ СПІЛКИ

мольського бюро викликати на тілочки групкомсоргів, а й безпосередніх винуватців, заслуховували їх. Відтоді Ігор Ключев, Олександр Шмигельський допомагають їх збирати і у товаришів.

Нині активісти бюро бувають у групах, серйозно

готуються до звітів і виборів. Та з'явилися й нові проблеми. Ніяк не можемо налагодити роботу із підшефною СШ № 34. До дев'ятикласників один раз пішли наші виробничі вожаки, а ті зірвали зустріч. Тепер плануємо закріпити за школою когось із новообраних членів комсомольського бюро. Спільно з учнівською і вчительською комсомольськими організаціями, десятиріччя будемо вирішувати це питання.

Серед молоді нашого цеху є багато переможців соціалістичного змагання. Це Сергій Горкуша і Наталя Лимонова, Віктор Васильчук і Тарас Молодець, інші. Але турбує питання: як же заохотити цих трудівників? Ми постійно їх ставимо у приклад на зборах, неодноразово нагороджували грамотами комітету комсомолу, але це все — моральний спосіб. Хочеться, звичайно, заохотити і матеріально. На жаль, в цьому ми безсилі. Хочеться конкретної допомоги від профкому.

Працювали власноручно і так продовжуватимемо. І успіхи, які вже відчутні у внутрішньому житті, це успіхи не лише активу, а й усіх співчан.

І. МАЙДАННИК,
секретар комсомольської організації механоскладального цеху № 4
ВО «Червона зірка»,
м. Кіровоград.

НОВА ЗМІНА ТАБОРУ «СТАРТ»

Недавно відбулося урочисте закриття табору праці і відпочинку «Старт», що розташований на околиці села Дмитрівка Знаменського району. Цього року табір працював вперше у три зміни, і остання була військово-спортивною. Така організація цього літа вперше. Все тут було максимально наближене до армії, юнаки були поділені на відділення і взводи. Солдатів, звільнених у запас, запросили стати командирами взводів.

Ми займалися не тільки військовою підготовкою, а й допомагали місцевому колгоспу «Україна». Вранці, о восьмій годині, ми виходили в поле і збирали овочі. Багато хто, напевно, вперше побачив, яка важка праця колгоспника, а дехто до того часу бачив огіркі лише на столі і не знав, що у них є колочки.

Робота закінчувалася, і після обіду починались футбол, плавання, навіть раків ловили. А ще були походи: по партизанських стежках і похід з ночалю. Марш-кидом перемістились в район села Маликівка, потім поставили намет, позачерпали і розклали багаття. А вранці почалась захоплююча

ПІОНЕРСЬКИЙ ТЕЛЕТАЙП

«Зірниця». Нашому взводу було дано завдання заволодіти прапором. Розсипавшись «цепом», ми рушили вперед. А десть у засіді на нас чекали «сині»...

Після першого бою у нас лишилось умовно із тридцяти всього дванадцять чоловік, але ми заволоділи картою, на якій було вказано місцезнаходження прапора, який охороняло вісім чоловік. Дванадцять семикласників проти восьми восьми-класників. Ми кинулись у бій, «сині» потіснили. У цей час Слава Рудуман непомітно підкресав до прапора і зняв його. Бій припинився. Ми з перемогою повернулись у табір.

І знову — робота. Працювали всі ударно. У бойовому листку висвітлювали роботу в полі і наше спортивне життя. І ось укінці зміни усі юнаки одержали зароблені гроші. Це був наш перший заробіток, і тому кожен був гордий з того. Усього наша зміна заробила 800 карбованців, було зібрано 1 тону часнику, 4 тону кабачків і 21 тону огірків.

Б. БАБИЧ,
учень 7 «А» класу Кіровоградської СШ № 3.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПОВІТРЯНОГО ФЛОТУ СРСР

На літану. побудова ному в грізний час війни на заощадження батьків, Михайло Захаров бив воєрога у небі України і Прибалтики, а згодом брав участь у Параді Перемоги. У повосні рони прославився ас освоєвав нову бойову техніку, а нолі вийшов у відставну, виховував молоду крилату зміну. Любова до неба привела і його дочку Людмилу в КВЛУЦА, там вона випладає англійську мову.

На знімку: М. І. ЗАХАРОВ із дочкою й сином.
Фото І. ЯКОВЕНКА.

ВДИХ ГЛИБОКИЙ, РУКИ ШІРШЕ

Незабаром — новий навчальний рік. За парти сядуть і шестилітки. У батьків з'являться «приєміні» турботи: як, що? Практичний досвід роботи дозволяє, що з приходом до школи дитина ще не стає учнем. Потрібен досить тривалий період шкільного життя, щоб діти із придбанням певного комплексу навчальних навиків та вмінь, психологічних установок стали справжніми учнями. Чи завжди такий процес пристосування малоліток до шкільного життя, учнівської праці проходить гармонійно? На жаль, відповідь тут не завжди позитивна. Ще трапляються випадки погіршення здоров'я учнів 6 літ наприкінці навчального року: це — порушення функцій зорового аналізатора, постави, значне зниження та різні коливання розумової і фізичної працездатності.

Саме для проведення навчальної та позакласної фізкультурно-оздоровчої роботи із шестилітками у Кіровоградській СШ № 25 (базова школа педінституту) було зведено окремий фізкультурно-ігровий комплекс. Він містить у собі майданчики для рухливих ігор, бігові доріжки, а також спеціально виготовлене для дітей молодшого шкільного віку нестандартне обладнання. Динамічні і

спортивні години, уроки фізкультури містять у собі як програмовий матеріал, так і спеціальні вправи. Вони зміцнюють м'язові групи, коригують поставу, зменшують втомлюваність. Гімнастика до початку заняття, а також фізкультхвилинка на уроках також насять оздоровчу та прикладну направленість. Усе це — в ігровій формі.

При цьому все ж відверто визнаємо, що і тут існує чимало перешкод. Це переважання шкільних спортзалів (і не для малюків), а звідси й сурогат фіз-

виховання — так звана коридорна фізкультура. Гаккож — нестача дитячого спортивного обладнання. І, нарешті, найстрашніше — інертність самих вчителів. Весь процес фізичного виховання, тобто, зміцнення здоров'я, повністю в руках одного вчителя — класного керівника, вихователя. Але часто доводилося бачити й чути, як гімнастика перед уроками перетворюється в обридливий «рукомахання», а динамічна година взагалі підміняється «важливими» справами. Сильно вкорінилось серед вчителів і ставлення до «вогузів-біганин» як до марного витрачання дорогоцінного часу. Страждають же від цього не лише діти: саме тут криється

ШКОЛА: КРОКИ РЕФОРМИ

причина тих справжніх мук, коли «такі слухняні, милі діти стають раптово нехворованими».

Пам'ятаймо ж застережливі слова В. О. Сухомлинського: «Я не боюся ще і ще раз повторити: турбота про здоров'я — це найважливіший труд вихователя. Від життєрадісності, багаторості дітей залежить їхнє духовне життя, світогляд, розумовий розвиток, міцність знань, віра у власні сили».

В. ЗОСИМ,
учитель СШ № 25,
С. БОНДАРЕНКО,
викладач педінституту,
Фото О. ШУШЕНКО.

ПРО ПОДВИГИ, ПРО ВІДДАНІСТЬ, ПРО СЛАВУ...

РАДИМО
ПРОЧИТАТИ

Майже сім десятиліть минуло після перемоги Великого Жовтня, більше чотирьох — з того дня, коли одгрімилі останні залишки Великої Вітчизняної війни. Але пам'ять про ті часи знов і знов намагається озвучити письменників, митців, публіцистів. Останнім часом до обласної бібліотеки для дітей імені А. П. Гайдара надійшло чимало книг цієї тематики. Пропошуємо окремі з них.

«Безумству храбрых поем мы песню!» (М.: Детская литература, 1987). До цієї збірки увійшли твори російських письменників і поетів — сучасників і учасників революції 1905—1907 років: М. Горького, Л. Андреева, В. Брюсова, О. Блока, А. Белого, М. Морозова та інших, у творах яких відображено революційні події. Книга ілюстрована репродукціями із картин і малюнками видатних художників того часу. Адресована вона учням середнього віку.

Ось уже більше як чверть віку діти читають книги, написані для них талановитим письменником С. П. Алексеевим. Вони — про честь і доблесть, славу і мужність, про народний подвиг. Учням 4—5 класів, які захоплюються історією, цікаво буде почитати «Рассказы о Суворове и русских солдатах» (К.: Веселка, 1987); «Красные и белые» (М.: Детская литература, 1987).

У першій ідеться про ратну славу російських солдат. А ратний подвиг у зображенні С. Алексеева — це насамперед тяжкий і небезпечний труд, де переміщують, як учив Суворов, не лише силою, не лише кількістю, але й умінням.

Друга книга, як про те свідчить її підзаголовок, розповідає «...про громадянську війну. Червону Армію та її хоробрих бійців, про наші перемоги над іноземними інтервен-

тами і білими генералами». Старшокласникам пропонуємо книгу «Верны подвигам отцов» Л. Бублика (М.: Просвещение, 1987). На основі конкретних прикладів мужності і героїзму, проявлених старшим поколінням радянських людей в роки громадянської і Великої Вітчизняної воєн, тут показано формування бойових традицій Радянської Армії і Військово-Морського Флоту.

Про воїнів Великої Вітчизняної війни — кавалерів ордена Слави трьох ступенів, розповідає книга «Солдатська слава» Б. Дуброва (К.: Молодь, 1987). Немало бойових подвигів здійснювали солдати і сержанти, щоб заслужити цю особливу нагороду. 2568 представників усіх родів військ одержали її. Серед них і наші земляки М. Жосан, І. Іщенко, І. Катана, В. Суворов та інші.

В. ДЕМА,
старший бібліограф
обласної бібліотеки
для дітей імені А. Гайдара.

Після М. виступу

«ЗАСУХА»

У кореспонденції під такою назвою («МК» за 3 липня ц. р.) йшлося про скаргу мешканців вулиці Галушкіна обласного центру, які після аварії водопровідної системи на довгий час залишилися без водопостачання. На критичний виступ газети відповів начальник Кіровоградського виробничого управління водопровідно-каналізаційного господарства Ю. Бачний:

«Повідомляємо, що чимало збільшено подачу води з місцевих джерел, водопостачання цього району поліпшилось. Перевірку на місці встановлено, що вода у Чайковській мікрорайоні, зокрема, на вулицю Галушкіна, подається з мальним тиском».

СЕНСАЦІЮ. це, звичайно не назвеш. Незважаючи на завчасну рекламу, біля нас не було колотнечі і в залах при бажанні можна було змінити своє бокове місце на краще. Правда, лише в перших рядах, хоча квитки були й удвоє дорожчі від звичайних. Але що показ фільмів XV Московського міжнародного фестивалю для Кіровоградців — це безсумнівно. Адже демонстрація проходила по свіжих слідах — столичний кінофорум закінчився місяць тому; показувалися стрічки недубльовані, невідомо, чи всі вони будуть закуплені і потраплять у широкий прокат. Серед фільмів був і головний призер останнього (теж недавнього) фестивалю в Каннах, дуже престижного кіноогляду. Можливість так оперативно ознайомитися з представленою на міжнародний конкурс кінопродукцією периферійний глядач дістав уперше, досі хіба що москвичі могли похвалитися широким доступом до неї...

Туди, де роздають призи, кожен прагне запропонувати найліпше зі зробленого. Тому глядач і підходив до фестивалейних фільмів із думкою: що ж у них нерядового, і цілком законно від них «чогось чекав». Що ж одержав?

Стрічки демонструвалися парами. «Любов із пасажу» чехословацького режисера Я. Соукупі разом із французьким фільмом «Берег лівий, берег правий» у

постановці Ф. Лабре, а «Зв'язковий через піщерицю» італійського режисера Д. Даміані з отим канським лідером — американською «Розмовою» Ф. Копполи.

Не знаю як у кого, а в мене всі чотири стрічки залишили однаковий (навіть без «майже») пригнічений настрій. Найперше тому, що всі вони — про темні сира-

нижів при загальном майстерно розробленому авантюристичному сюжеті примушують згадати про ще одне визначення художніх фільмів — іррові. Це рангом нижче від художності.

У всіх на пам'яті «Чи легко бути молодим?» Ю. Поднієкса. Так от, «Любов із пасажу» — варіація на ту ж тему зі схожими героями. Сучасні типи: юнак, що пор-

«Берег лівий, берег правий» — «дایагополучіш» з названих стрічок. Значною мірою вона тримається на Жерарі Депардьє, виконавцеві головної ролі. Його Сінак і за драматургією позитивний (в окреслених буржуазним устроєм межах) герой, і суто за акторською грою привабливий настіль-

РЕЗОНАНС

КРІЗЬ ПРИЦІЛ БАЗУКИ

ви. У кожному — труп або кілька. Крізь мордобій — делікатнішого слова й шукати не хочу. Зображуване відповідає грубому терміну. Суціль постільні сцени, хоч і в межах пристойного. Суціль культ грошей. У трьох фільмах головної герої зазнають втрат і розчарувань, а в двох — прощаються з життям. У більшості міри вони жертви суспільства, ніж власних пороків. Фільми зняті в жорсткій, публіцистично-документальній манері. Ліричні мізер — дві-три сцени у Лабре й Даміані, часта панорама архітектурних примад Париза у першого й музична тема у другого. Практична відсутність напівтонів, нюансів, не завжди глибокий психологізм вчинків персо-

нажів із сім'єю, дівчиною, що провалилася на скам'янах і соромиться повертатися в рідне містечко. «Золоті» хлопчики, доросле життя яких починається зі щовечірніх посиденьок у барі і вечоринок з випивками та відповідними дівчатками, продовжується азартними іграми, а закінчується злочинним і розплатою за нього. Технологія грабежів, на жаль, показана більш об'ємно, ніж внутрішній світ молодих людей. Раніше дорослі воювали б проти їх заціпок, одягу, манери говорити — сьогодні треба воювати за їхні душі. Але як? Відповіді на це питання стрічка не дає, залишаючи тільки пензляючу тривогу: до чого дійдемо, коли й далі так буде?

ки, що хочеться пачкати його закінчено ідеальним. Під кінець фільму він до візиту й досягає — сміливо входить на чисту воду афериста, мириться з другом і навіть нібито зв'язується піти до коханої від дружини (зловинні ітими жінки-вами). Проте до радості від торжества добра тут дуже далеко. Як були до того і отруєні «відступники», і розбиті машини, і знущання над жінкою, так чекають вони героїв і далі. В такому вже світі живуть...

Найжорстокішим цей світ постає у фільмі «Зв'язковий через піщерицю». Даміано Даміані? Це значить політика, державні злочини або ж мафія, — подумав глядач і не помилився. Мафія — сіцилійська, первозданна. Серед білого дня розстрілюють із базуки кортеж машини, де їде невідомий прокурор. Убивають комісара поліції, брата примушують іти на брата. Усуна-

ють і «свого», якщо він хоча б відступив від зайзлого закону кругової поруки і корпоративності (здаймо «Братів Ріко» Ж. Сімонона). Знаємо, що мафія показана не відособлено: видно, на якому ґрунті вона оує. Це суспільство, де молодий хлопець не може влантуватися на найчорнішу роботу, де мати продає чотирнадцятилітню доньку і дає паркопки сніпові...

Це не наш «пропагандистський» фільм «про Захід» — це вони самі про себе розказують. І, схоже, правду. Всі пам'ятають трагічну історію Альдо Моро, та й зараз по радіо й ТБ раз по раз чути — там убили, там викрали, там у машині вибухнула підкладка...

У цьому фільмі глядач побачив знайомого по телефільму «Сирут» актора М. Пласідо (там і тут — головні ролі). Там — позитивна, може, тому і тут його Маріо, бандит і вояка, часом викликає щось схоже на симпатію, надто ж у кінці, коли рятує брата Мікеле — хлопця чесного і зворушливого в проявах крадіжчих людських якостей. Можна допустити, що у молодого виконавця ролі Мікеле — перспективне акторське майбутнє.

І, нарешті, «Розмова». Любителі читати детективи хай пригадають роман Буало і Наресжана «Та, котрої не стало» та С. Жапрізо «Дама в окулярах і рушницею в автомобілі» — тут коїться неймовірно парадоксальний злочин, подіб-

ний описаним там. Але згідно з точил лору зняття пов'язок із ганебних виразок «суспільства споживача» різницею.

Тут зримо показано соціальні витокі війни (так-так, ще одне, але це вже останнє в фестивалі, ному версію). Тотальне стеження, чули про таке? Коли всі про всіх усе хочуть знати. Коли для цього використовують найпотіші досягнення електронної техніки і встановлюють мікрофони під унітазами, коли роблять знімки прихованою камерою з допомогою найманців? Чим це закінчується? Поді — Уотергейт, ським скандалом. У даному фільмі — загублено «замовника» інформації і моральним крахом її збирача.

Сукупата, навіть аскетична манера фільму поважається лише одним способом, що викликає відміну від депресивних емоцій. Це коли один з ініціаторів злочину жаліє бездомного дідуса, що засну на лавці. І співчутливі слова рефреном проходить через свідомість головного героя, на них він і «кліє», віддаючи у майбутній сивучасності вбивства жертву. Ніщо людське не чуже навіть героям таких-от фільмів із забризканим кров'ю кафелем і створеними покілками...
Н. ДАНИЛЕНКО.

НЕБЕЗПЕЧНИЙ ПРОМИСЕЛ

В одному з густозаселених і зовсім не у найфешенебельнішому районі Лагоса (ді Озо — місце відоме городянам як «ереа» («зона» — Прим. авт.). Розташований тут готель «Емпаир» ще зовсім недавно був улюбленим місцем зустрічей «зірок» нїгерійської естради середньої й малої величини, місцевої богемі. Зараз готель перетворився в супермаркет, а «зона» є своєрідним центром торгівлі наркотиками в Лагосі. Такі самі «зони», хоча й менш жаваї, можна знайти й в інших районах восьмимільйонного Лагоса — в Сурулері, Ошоді, Ікеджа, Марокко. Картина всюди та сама: миготливі очі, тремтлячі руки, сірі обличчя, худі постаті. В основному тут переважає молодь — як між продавцями, так і серед покупців. Торгівля відбувається цілодобово.

Наркотики — кокаїн, героїн, нозомодний страшний американський «екрек» та інші — перестали бути «привілеєм» «золотої мо-

лоді» та карних злочинців. За п'ять найра — ціна п'яти хлібів — вам запропонують порцію героїна буквально серед білого дня. Наркотики в Нїгерії не виробляються, а ввозяться із-за кордону. Героїн — переважно з Південно-Східної Азії, Турції, Пакистану, Кокаїн — з Південної Америки: Колумбії, Бразилії, а також із США. Шляхи й методи контрабанди надзвичайно різноманітні. Чимало «товару» надходить із сусідніх західноафриканських країн, зокрема з Кот д'Івуара та Ліберії.

Типову історію людини, яка стала торгівцем наркотиками, розповів нїгерійський журналіст «Африкан гардіан». «Жила собі в Лагосі добродісна сім'я: чоловік, дружина, четверо дітей. Чоловік працював, жили хоча й у поганьому, та все ж в достатку. Та ось чоловік помер, а разом з ним померли й усі надії сім'ї. Вдова, зневірившись у можливості

знати роботу, щоб про годувати дітей, стала торгувати на вулиці: продавала варений рис, інше виготовлене нею небагате їство. Та прибутків від такого «бізнесу» не вистачало, щоб звести кінці з кінцями. До того ж, господар квартири вже погрожував викинути її з дітьми на вулицю.

«Якось в автобусі до мене підсів чоловік, — розповідає жінка, — який запропонував мені грошову допомогу. Хоча я його зовсім не знала, але він досить точно описав моє тодішнє становище і сказав, що швидко я забуду про борги, якщо тільки дам згоду на його пропозицію. Я вже майже збожеволіла від розпачу і сказала, що готова на все, крім грабунку чи вбивства. Чоловік той запропонував, за моїм уваленням, величезну суму грошей при умові, що я перевезу через кордон невеличкий пакунок. Я навіть не поцікавилася, що в тому згортку, хоча й запідозрила, що там

наркотики». Кінець історії цієї нещасної жінки також типовий: тюрма і четверо сиріт залишених без матері та засобів до існування.

Зростання наркоманії, за думкою багатьох нїгерійців, призвело до зростання злочинності. За кілька порцій героїну барони злочинного світу мають безвольного наркомана для здійснення пограбування або вбивства. Небувалий розвиток торгівлі наркотиками нїгерійські експерти пов'язують з таким само страшним зростом безробіття, інфляцією, зростанням цін. «Наркоманія, — мовить один з високопоставлених поліцейських Нїгерії Алозі Огубуаджа, — вийшла за рамки суто кримінальної проблеми. Її не можна розв'язати в судах, боротися проти неї мусить усе суспільство».

Нїгерійські власті і з свого боку вживають відчайдушних заходів у боротьбі з контрабандою наркотиків. Майже щодня в газетах публікують повідомлення про суди над контрабандистами та про суворі вирoki.

Леснід ЧАПЛИГІН,
власкор АПН.

«АТАКОВАНИЙ ЛОНДОН»

Переді мною лежить видана минулого року в столиці Великої Британії книга Чорна глишкова обкладинка, криваво-червоні літери назви. Воно мовби створюють силует міста. Можна відрізнити історичні пам'ятки Лондона — башти замку Тауер, споруда парламенту з славетним Великим Беном, баяна собору Святого Павла. Крізь літери, як крізь віконні прорізи зруйнованого будинку, вириваються назви червоні язички полум'я. Назва гласить: «Атакований Лондон».

Що це? Провокаційна фальшивка? Фантазія? Не те й не інше. Текст книги написав Робін Кларк. Він не фантаст і політикою не займається. Але він брав участь як репортер у

місії фахівців, яку Рада Великого Лондону створила три роки тому у зв'язку з опрацюванням планів цивільної оборони столиці.

Батьки міста прийшли до висновку, що перш ніж створювати оборону, варто якнайточніше уявити, що конкретно відбуватиметься, якщо вибухне війна. До складу комісії ввійшли шість незалежних учених і віде-адмірал у відставці. До роботи вони залучили десятих фахівців найрізноманітніших професій — учених, лікарів, військових, політологів. У результаті було складено 33 звіти — унікальний за широчиною охоплення проблеми і глибиною розробки матеріал. Він і став основою книги.

Хоча текст складав Р. Кларк, фактичними авторами є всі члени комісії й усі учасники праці. Це — колективна монографія. Про те, що станеться з Лондоном в разі ядерної війни.

Тим часом війна не розглядається у книзі в глобальному масштабі. Завдання набагато нужче — Великий Лондон. Сумлінно й пунктуально автори розглядають усі можливі ситуації — існуючі нині умови невоєнного протистояння, напередодні безпосередньої загрози війни, удар силами значного озброєння по військових об'єктах та п'ять ядерних атак на різному рівні. Що ж станеться з містом?

Розрахунки, модельова-

ні на ЕОМ, експертні оцінки — все приводить до того самого жахливого висновку: Лондон практично буде стертий з лиця Землі. У момент атаки сразу ж загине від 85 до 97 відсотків мешканців столиці, буде зруйновано 90 відсотків будинків. «Є лише один засіб відвернення такої долі — це відвернення самої ядерної війни», говориться у книзі.

Та як це зробити? На це запитання відповіді в книзі немає, як немає і самого запитання. Логіка підказує єдиний надійний і зрозумілий шлях — знищити ядерну зброю.

Андрій АВДУЛОВ,
кандидат технічних наук, лауреат Державної премії СРСР.

(АПН).

«Розв'язана імперіалістичними державами безпрецедентна гонна озброєн знекровлює світ, що розвивається. На ній щодня витрачаються астрономічні суми. За цей же період на Землі гине 14,5 мільйона немовлят і дітей...»

(З газети).
«Реалії земної цивілізації» — малюнок тижневика «Нью стейтсмен».

Фотохроніка ТАРС.

Почалося сходження на Риси

ПРАГА (ТАРС). Інтернаціональне сходження представників молоді братніх соціалістичних країн на вершину Риси в Татрах, куди піднімався в 1913 році В. І. Ленін, є виявом вірності ідеям ленінізму, рішенням принести свій вклад у здійснення його заповітів, заявив член президії ЦК

КПЧ, голова уряду Словаччини П. Цолотка. Він виступив на урочистому відкритті цього спільного заходу спілок молоді соціалістичних держав у східно-словачському місті Татранська-Ломниця. У сходженні беруть участь близько 5 тис. юнаків і дівчат з ЧССР, СРСР та інших країн соціалізму.

Диск - Зал

ЛІТО

«ПРОЛІСКА»

10 серпня почався новий навчальний рік у лауреата премії Ленінського комсомолу хореографічного ансамблю «Пролісок» обласного Палацу піонерів і школярів імені В. І. Леніна.

Я прийшла у «Пролісок» коли весь ансамбль зібрався у головній залі на загальну репетицію. Яку проводив заслужений працівник культури УРСР художній керівник ансамблю А. Є. Коротков. Загорілі, веселі, сповнені вражень юні танцюристи ще не могли як слід зосередитись, забути про недавній відпочинок.

А відпочивали ми чудово, — розповідав мені згодом А. Є. Коротков. — у піонерському таборі «Албена» Тобухівського округу Болгарії. Разом з ними тут відпочивали діти з Чехословаччини, Польщі, Угорщини, Болгарії. З'явилися багато нових друзів у наших танцюристів. Он уже й листи надходять. Виступали ми з концертами, брали участь у змаганнях, конкурсах. Наша учасниця Лариса Циборенко посіла третє місце в конкурсі «Міс-Албена». А яке там чудове море!

Чим викликаний початок нового навчального року? Може, дітям би ще слід було відпочивати!

За кілька днів ансамбль відіде у піонерський табір «Артек», де в кінці серпня відбудеться IX Всесоюзний зліт піонерів. Нас запросять взяти участь у концертній програмі зльоту «Юноди йде із сонцем». Проводитиме репетиції.

В. ЛЕВОЧКО.

ЗНАЙОМТЕСЬ:

«ПОПУЛЯРНА МЕХАНІКА»

Сергій Курьохін — один із найталановитіших радянських джазових піаністів. Він народився в Ленінграді. Професори інституту культури та консерваторії, де він колись навчався паралельно, про рокували йому велике майбутнє. І хоча Сергій кинув обидва навчальних заклади, бо йому там було нецікаво, його слава як невідомого музиканта-експериментатора зростає з кожним новим концертом.

Творча діяльність Сергія почалася в групі «Великий залізний дзвін», яка відокремилася від однієї із перших радянських рок-груп «Санкт-Петербург». За участю Курьохіна на клавішних записано також кілька альбомів «Акваріума».

Лауреат загальносоюзних джазових фестивалів. Курьохін працює з такими відомими радянськими джазистами, як В. Чекаєв та А. Вапіров. Джазовий дуєт Ірбеншиков — Курьохін виступив на фестивалі, присвяченому 60-річчю утворення СРСР.

що в 1982 році проходив у Москві. За кордоном вийшло кілька платівок Курьохіна. У програмах сольних концертів — власні твори, де тональність фортепіано імпровізація сплітається з елементами конкретної електронної музики.

На початку 80-х років Курьохін керує «Оркестром творчої музики», де розробляються його ідеї щодо сплаву хеппенінгу та російського ярмаркового балагану.

Сергій Курьохін залишив Ленінградський рок-клуб, де, за його словами, панує дух одноманітності та немілого користування пелюшечним звуком. Він намагається відтворити традиції російського футуризму та даламатизму на сучасному матеріалі у своєму унікальному колективі «Популярна механіка». Склад групи змінюється в залежності від твору, що виконується. Щоб взяти участь у концертах «Поп-механіки», приїждять музиканти з інших міст. В 1985 році навіть грав бас-гітарист відомого англійського рок-ансамблю «Ультравокс» Кріс Кросс. Ядро «Поп-механіки» складають ленінградські рок-групи «Кіно», «Аліса», «Зоопарк», «Акваріум». Духова секція — А. Вапіров, М. Чернов, І. Бутман. Серед вокалістів — відомий московський співак В. Пономарьов. Крім того, «Поп-механіка» включає в себе струнний склад від 5 до 15 осіб, фолк-ансамбль «Індустріальну групу», що займається звуковими ефектами з використанням телефонних будок, верстатів, рейок та інших механізмів і предметів, танцюристів, мимів із трупи «Лицедії», акторів ленінградських театрів, художників, які оновлюють, змінюють оформлення декорації по ходу дії. На сцені під час шоу може перебувати до 50 осіб. Втім, номер не обмежується сценою.

«Яскрава рокова містерія», «Єдиний у світі театр рок-музики», — так критика реагує на нові форми естрадного мистецтва, знайдені Сергієм Курьохіном та його «Популярною механікою».

В. ВАСИЛЬЄВ.

ХОРИ, АНСАМБЛЬ І ОРКЕСТР

У СЕЛІ ПЕРЕГОНІВЦІ МАЮТЬ СПІЛЬНОГО КЕРІВНИКА

До впадоби перегонів хорівий спів. Лише в місцевій десятирічці є два дитячих хори та хор педагогічного колективу. Вони — учасники районних та обласних оглядів, а також активні пропагандисти хорової пісні. Хор педагогічного колективу школи був нагороджений республіканською грамотою миру за виконання циклу пісень військово-патриотичного спрямування «Землю захисти і збережи».

У репертуарі всіх трьох хорових колективів обов'язково є укра-

їнські народні пісні, пісні А. Пашкевича, В. Левашова, О. Холмьова та керівника цих колективів місцевого самодільного композитора Леоніда Андрійовича Лободюка, а також твори для духового оркестру, обробки народних мелодій для ансамблю сопіляків.

Л. А. Лободюк після закінчення в 1968 році курсів хормейстерів-баяністів в м. Кіровограді закінчив Олександрійське училище, а нині навчається на другому курсі Кіровоградського педінституту на музично-

педагогічному факультеті. В Перегонівці з 1977 року працює в середній школі вчителем музики та малювання. Веде хор учнів молодших класів, хор учнів середніх класів, хор педагогічного ансамблю сопіляків, а при сільському будинку культури — духовий оркестр. Композиції Л. Лободюка мелодійні, близькі до народної пісні. Їх охоче виконують як діти, так і дорослі. Слухачі задоволені.

М. ЧУБ.

с. Перегонівка, Голованівський район.

ДУМКИ,
ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

Музика ефіру і екрану

Кіровоградці, які прийшли літнього вечора в Палац культури імені «Компанії», тільки з півгодини нетерпляче поглядали на годинники. Потім час втратив для них свої чіткі обриси. Ного межі розширила пісня, його плани заповнила музика. Тим більше, її творець і виконавець, московський композитор О. С. Мажуков, віз зі сцени розмову невимужену і відверту.

Із легким палітою гумору і самоіронії він розповів про творчість 60-х років, коли його пісні еперше з'явилися на радянській естраді. На той час їх виконавцями були М. Магомаєв, П. Кобзон, Л. Лещенко. Трохи пізніше із концертних залів та радіоефіру пісенна творчість Мажукова розповсюдилася на кіно- та телеекрани. Згодом в орбіту творчої співдружності з композитором увійшли поети І. Резнік, Д. Усманов, М. Пляцковський, популярні співаки С. Ротару, А. Пугачова, І. Понаровська та інші.

Судячи з концерту О. С. Мажукова, він також часто співробітничав з творчою молоддю, знаходячи її на театральних та філармонічних підмостках, допомагаючи зростанню її талантів. На кіровоградській сцені свої творчі сили і музичну обдарованість показали його вихованці Юрій Олізаров, Світлана Медведєва, Олена Острижнікова, Світлана Савельєва, Інна Суботіна, Маріна Гольцева. Композитор представив і молодих музикантів з Кіровограда: Романа Булгачова та рок-групу «Орнамент».

Іхні виступи разом з виступом московського гумориста і сатирика, режисера театру «Лукомор'я» Артура Заріковського стали цікавим, живим орнаментом у програмі музичного вечора.

Л. РОМАНОВ.

ПОКИ ДІТИ СЛУХАЮТЬ МУЗИКУ

Деякі батьки бояться відпустити на концерт рок-музики своїх неповнолітніх синів і дочок, але й самі всидіти в залі неспроможні — драгують гучний гуркіт. В американо-мексиканських містах Нью-Йорку, Нью-Орлеані та деяких інших потурбувалися про таких глядачів. Тут поряд із залом для публіки розмістили спеціальні кімнати. Поки діти слухають музику, батьки насолоджуються там тишею.

ТРИ АКОРДИ — І ВЖЕ ПІСНЯ...

Як свідчать спостереження, одним із найпопулярніших музичних інструментів є гітара. Легка, недорога, три акорди знаєш — і вже є пісня... У світі нараховується ні більше, ні менше — півмільярда чоловік, котрі вміють грати на гітарі.

ТАКІ РІЗНІ ДИСКИ

Перший диск із записом мелодії (він був скляним) випущено 1887 року. 1948 року у США вийшла перша довгограюча платівка. Перші стереодиски були випущені 1958 року в Англії та США. В Англії 1979 року вийшов перший диск, записаний цифровим методом.

НОВИХ ІМЕН НЕМАЄ

За результатами хіт-параду, проведеного газетою «Московский комсомолец», найпопулярнішими радянськими виконавцями і композиторами на сьогодні є: А. Пугачова, В. Кузьмін, І. Ніколаєв, В. Леонтьєв, О. Барнікін, групи «Арія», «Чорний кофе», «Машина часу», «Акваріум». Нових імен, як бачите, нема. Була надія, що вони «засяють» на недавньому фестивалі в Юрмелі, де прозвучало близько 60 пісень, але всі вони виявилися настільки прохідними, що не зробили честі виконавцям.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Понад 20 років бере активну участь у художній самодільності лаборант контролю-наслідкової інспекції з охорони Наталя Каплун. Вона виступає в народній агітаційно-художній бригаді, солістка хору районного будинку культури та оркестру народних інструментів. Співає українські народні та пісні радянських композиторів.

На знімку: Н. КАПЛУН та аккомпаніатор І. КУРИЛО.

Фото Л. МАКСИМОВА.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

ЗОЛОТАЯ СВАДЬБА

Музика Раймонда ПАУЛСА
Стихи Ільї РЕЗНИКА

Праздник, праздник празднуем семей!
Праздник, праздник свадьбы золотой!
— Горько! Горько! — весело кричат
Сорок правнуков и двадцать пять внучат.

ПРИПЕВ:

Бабушка рядышком с дедушкой
Столько лет, столько лет вместе!
Бабушка рядышком с дедушкой
Дружно поют эту песню.
Бабушка рядышком с дедушкой
Снова жених и невеста!

В эту пару с детства влюблены
Мамы, папы и, конечно, мы!
Очень сильный дедушка танцор,
Ну, а бабушка поет, как сводный хор!

ПРИПЕВ.

В праздник, в праздник свадьбы золотой
Им желаем жизни молодой!
Поднимаем кружки высоко
И за них мы пьем... жарное молоко.

ПРИПЕВ.

«Молодой коммунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітету
ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:

316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Телефони: редактора — 2-54-26; заступника редактора — 2-53-22; відповідального секретаря — 2-53-65; відділів: комуністичного виховання — 2-59-82; комсомольського життя та економіки — 2-53-94; учнівської молоді і соціальних проблем — 2-59-82; фотолабораторії — 2-53-22; оголошень — 4-28-98; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить в вівторок, четвер, суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.